

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 145 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Tredje behandling af lovforslag nr. L 122:

Forslag til lov om ændring af lov om en børnefamilieydelse. (Ændring af reguleringstidspunkt m.v.).

Af skatteministeren (Peter Brixtofte).

(Fremsat 2/12 92. Første behandling 7/12 92. Betænkning 11/12 92. Anden behandling 15/12 92).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 125 stemmer (S, KF, V, CD, RV, KRF og Hans Erenbjerg (UP)) mod 19 (SF og FP).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

16) Tredje behandling af lovforslag nr. L 144:

Forslag til lov om ændring af lov for Grønland om forsyning, trafik, postbesørgelse m.v.

Af statsministeren (Poul Schlüter).

(Fremsat 2/12 92. Første behandling 7/12 92. Betænkning 9/12 92. Anden behandling 15/12 92).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 142 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

17) Tredje behandling af lovforslag nr. L 136:

Forslag til lov om ændring af lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Forlængelse af overgangsordning).

Af arbejdsministeren (Kirkegaard).

(Fremsat 2/12 92. Første behandling 4/12 92. Betænkning 11/12 92. Anden behandling 15/12 92. Tillægsbetænkning 15/12 92).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lilli Gyldenkilde (SF):

Dette lovforslag omhandler det faktum, at vi i årevis har vidst, at arbejdsgiverne indimellem bruger dagpengesystemet til korttidsparkering af ledige, når de ikke har planlagt ordentligt ude i virksomhederne – og her ser jeg bort fra visse virksomheder, som kan have specielle forhold.

Det er nu besluttet, at arbejdsgiverne skal betale de to første ledighedsdage, og det er godt, for jeg er temmelig overbevist om, at jo flere ledighedsdage der skal betales, jo mindre korttidsparkering vil der blive.

Så gør man det med dette lovforslag – som er en del af den finanslovaftale, der er lavet, og det forlig, der er lavet – at man siger, at nu skal arbejdsgiverne alligevel skånes, og derfor skal der være nogle overgangsordninger, så de ikke kan komme til at betale ret mange ledighedsdage.

Man kan jo have forskellige synspunkter på, om man synes, de skal have sådan en overgangsordning, eller ej. Vi synes ikke, at vi skal blive ved med at lave overgangsordninger. Vi

[Lilli Gyldenkilde]

mener, at vi nu må forlange, at arbejdsgiverne laver den forsikringsordning, hvor de kan forsikre sig i fællesskab, så det ikke er den enkelte arbejdsgiver, det går ud over; den blev lovet, da vi første gang diskuterede dette problem. Eller også må arbejdsgiverne betale det, det her koster.

Nu fremgår det af lovforslaget, at de får forlænget overgangsordningen yderligere med 8 gange, og samtidig lægges der op til, at der formentlig skal laves en forsikringsordning. Men så læser jeg i dag i Jyllands-Posten, at hr. Helge Sander, som er ordfører for Venstre bl.a. på dette område, har en artikel, hvor det hedder, at selvfølgelig skal man ikke lave sådan en forsikringsordning, og at det vil blive noget makværk; det vil blive et bureaukratisk og overdådigt system, der kommer ud af det.

Så fatter jeg ikke, at man har indgået denne aftale, hvis det virkelig er meningen, at de borgerlige partier, man har forhandlet sig til rette med, kan gøre det, at de, samme dag som vi skal vedtage lovforslaget i Folketinget, skriver i aviserne, her i Jyllands-Posten, at selvfølgelig skal man ikke lave sådan et system.

Jeg ved, at en forudsætning for Socialdemokraterne for at gå med til det her har været, at man lavede sådan et system. Jeg synes ærligt talt, det kræver en forklaring. Det er ikke sikkert, at vi får den – sådan er der jo så meget her i sidste øjeblik – men jeg skal da sige, at vi i hvert fald ikke vil stemme for denne ordning. Det er på tide, vi indser, at det ikke altid er lønmodtagernes dagpenge, det skal gå ud over; vi må også indføre ordninger, så arbejdsgiverne kommer til at betale noget mere til systemet, end de har gjort tidligere.

Så jeg skal anbefale, at man stemmer nej til dette lovforslag.

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg skal prøve, om jeg kan besvare de spørgsmål, som fru Lilli Gyldenkilde rejste, og jeg skal gøre det ved at sige, at det her ikke drejer sig om finanslovstof. Det drejer sig om en aftale, som blev indgået den 17. maj 1991, og i den forbindelse blev der lavet disse overgangsordninger samtidig med indførelsen af første og anden g-dag.

Vi lavede en forlængelseslov op til den 1. januar 1993, og så bad vi om, at der blev forelagt et materiale, så vi blev i stand til at tage stilling til en forsikringsordning.

Jeg skal sige til fru Lilli Gyldenkilde, at som man jo også har kunnet bemærke i den debat, der har været omkring retssikkerheden, omkring g-dagene, er der meget, der taler for, at der netop her er et meget uklart område. Hvis vi nu får dette lovforslag vedtaget, bliver ministeren pålagt inden 1. marts 1993 at give Folketinget en redegørelse og komme med forslag til, hvordan man kan sikre lønmodtageren disse g-dage. Det er faktisk det, der foreligger, samtidig med at man fortsætter forlængelsesordningen, og det var også aftalt.

Men da hr. Helge Sander, så vidt jeg kan forstå, har kastet grus i maskineriet med sin artikel, skal jeg bede ministeren om her fra talerstolen at bekræfte, at der ikke på nuværende tidspunkt – fordi materialet ikke er godt nok – er taget stilling til, om vi skal have en forsikringsordning. Vi håber, at lønmodtagerne kan få denne meget klare retssikkerhed, så vi kan foretage denne nøgterne vurdering, som jeg mener vi har behov for. Men nu er proceduren aftalt, man er enige om, at ordningen skal køre videre, og når vi kommer frem til den 1. marts 1993, tager vi stilling til, om der skal laves en forsikringsordning eller ej.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

I anledning af den forvirring, der er opstået på grund af de to sidste indlæg, skal jeg forklare, hvordan tingene hænger sammen.

For det første er dette lovforslag ikke en del af finanslovaftalen, og for det andet er det fuldstændig i overensstemmelse med aftalen af 17. maj 1991. Denne aftale indførte arbejdsgiverbetalte ledighedsdage og en overgangsordning, som gerne skulle afløses af en fonds- eller forsikringsordning, men hvis dette system ikke kunne etableres af tekniske eller andre grunde, skulle overgangsordningen fortsætte indtil den 1. januar 1995, og det er en udmøntning af den aftale, vi står med her.

Af forskellige grunde har vi ikke for nærværende fundet anledning til at gennemføre fondsordningen, men gennemførelsen af dette forslag betyder ikke, at vi har opgivet den idé. Det fremgår af bemærkningerne til forslaget, at hvis der bliver gennemført en fondsordning, skal den naturligvis erstatte den overgangsordning, som vi forlænger med det foreliggende lovforslag. Det er sandheden, og jeg håber også, det er et klart svar på det spørgsmål, som hr. Ole Vagn Christensen stillede.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Jeg markerede for at bekræfte indholdet af hr. Ole Vagn Christensens indlæg, dog med undtagelse af bemærkningen om, at der var kastet grus i maskineriet. Det er jo ikke tilfældet; der foreligger en helt klar aftale, som arbejdsministeren netop har bekræftet. Derom hersker der ikke nogen som helst tvivl, og derfor er hr. Ole Vagn Christensens fremstilling indiskutabelt korrekt med hensyn til de ting, vi har aftalt i Arbejdsmarkedsudvalget de seneste dage.

Men jeg synes, det er væsentligt at give et svar til fru Lilli Gyldenkilde, som beklager, at det nu igen skal gå ud over lønmodtagernes penge. Nej, fru Lilli Gyldenkilde, risikoen er, at det går ud over lønmodtagernes ansættelse. Det er jo ikke et spørgsmål om, hvorvidt de penge skal udbetales eller ej, for når vi har en regel og en ordening, skal den selvfølgelig efterlevs, det er vi jo alle sammen enige om. Men vi er forfærdelig bange for, at hvis vi gennemfører disse ting, tør arbejdsgiverne simpelt hen ikke ansætte folk, fordi omkostningerne følger med.

Og jeg må også fastholde det, som jeg tidligere har påvist; at vi ville få et kæmpestort og omfattende bureaukrati. Tallet 1,5 millioner er jo indiskutabelt, og vi ville ikke opnå den adfærdsregulering, som mange har peget på i forbindelse med denne ordening, hvis alle skal betale, uanset om de forsøger at undgå denne korttidsansættelse eller ej. Derfor synes jeg helt klart, at intentionerne med at opnå en adfærdsregulering er gode nok.

Men det hele vil blive kastet over bord, hvis vi følger fru Lilli Gyldenkildes tankegang, og så er det ikke bare lønmodtagernes løn, det går ud over, men også dagpengene, for der bliver simpelt hen ikke råd til at betale det hele.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Nu synes jeg alligevel, at vi skal lade dogmatikken hvile, så jeg vil ikke komme ind på det sidste indlæg fra hr. Helge Sander.

Jeg beklager, at jeg kom til at sige, at forslaget var en del af finanslovaftalen. Det er det ikke, det er en del af 17. maj-aftalen, det ved jeg godt, så det var en fejl fra min side.

Men lad mig sige, at SF aldrig har været tilhænger af den store, forkromede forsikringsordening på området. Vi deler den nervøsitet, som hr. Helge Sander giver udtryk for i Jyllands-Posten i dag, nemlig at vi får en stor, forkromet, bureaukratisk løsning, så det er ikke her, uenigheden ligger. Nej, uenigheden ligger i, at man forsøger at sælge det synspunkt, at der formentlig kan laves en sådan forsikringsordening, og hvis det lykkes, afskaffer man denne overgangsordening. Det har man lovet hinanden under forhandlingerne, det står i lovforslagets tekst, og det er da at putte blå i øjnene på hinanden, hvis man aftaler noget vel vidende, at det ikke kan gennemføres.

Fra 1990 har det været på tale, at arbejdsgiverne skulle lave denne forsikringsordening, men de har ikke ønsket det og måske med god grund. Jamen så sig det dog, lad os dog kalde en spade for en spade og ikke putte blå i øjnene på hinanden med nogle bemærkninger om, at hvis det ikke skulle blive til noget med denne ordening, så gør vi altså sådan og sådan osv.! Og i dag skriver hr. Helge Sander oven i købet klart og tydeligt i aviserne, at det bliver ikke til noget med denne forsikringsordening, for det vil Venstre ikke have. Jamen så burde man da sige det lige ud af posen og holde fast ved, at når denne overgangsordening udløber, bliver arbejdsgiverne i hvert fald pålagt at betale de to første ledighedsdage. Stå dog ved det i stedet for at putte blå i øjnene på hinanden og på os andre med!

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Der er overhovedet ikke tale om, at vi putter blå i øjnene på hinanden. Der er tale om, at vi har en meget, meget, meget alvorlig situation omkring g-dagene.

Da vi havde lovforslaget til førstebehandling, blev det konstateret, at der kun er 13 pct., der får deres g-dage. Så kan man selvfølgelig spørge, om det går ud over lønmodtagerne eller a-kasserne, og det har vi ikke været i stand til at afgøre. Men vi fik dog gennemført en opstramning af tingene ved at give arbejdsministeren 2 måneder til at finde en løsning på, hvordan vi kan sikre, at lønmodtagerne får deres penge af arbejdsgiveren; det er selve hovedprincippet i første omgang.

[Ole Vagn Christensen]

Og når vi har fået pålagt arbejdsgiveren den økonomiske forpligtelse for disse g-dage og vi også har det juridiske grundlag for at hente disse penge hjem, er jeg sikker på, at vi vil stå i en situation, hvor der er en helt, helt anden holdning over for det, som man kalder forkromede ordninger og alt det dér. Det afhænger jo af, hvordan vi tilrettelægger det.

Jeg benyttede ganske rigtig udtrykket grus i maskineriet, men jeg er glad for, at arbejdsministeren lagde luft til hr. Helge Sanders udtalelser. Hvis ikke arbejdsministeren havde gjort det, havde der været tale om forligsbrud, for det er jo netop aftalt, at ministeren skal fremsætte et forslag, hvis det kan lade sig gøre, og at han også skal begrunde, hvis det ikke kan lade sig gøre. Men det står fast, at der skal fremsættes et forslag, såfremt de tekniske og andre forudsætninger overhovedet er til stede. Det står i aftalen, hr. Helge Sander, og jeg er glad for, at ministeren i hvert fald forstod det.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Jeg må tilstå, at jeg synes, det er lidt stærke ord, når hr. Ole Vagn Christensen begynder at tale om forligsbrud. Nu er det jo stadig væk således, at det også er tilladt enkeltpersoner – især hvis de repræsenterer partiet – at give udtryk for partiets holdning, og jeg må sige til såvel hr. Ole Vagn Christensen som fru Lilli Gyldenkilde, at de to indlæg, vi har hørt her, virkelig ville have vægt, hvis Venstre havde 90 mandater. Det har vi knap nok endnu, så lad os derfor vente og se, hvad der sker.

Men jeg må sige til hr. Ole Vagn Christensen, at der bliver blandet to ting sammen lige nu. Spørgsmålet om godtgørelsesdagene skal ikke forplumre den anden del af debatten, for her er vi jo ganske enige, både i og uden for Folketinget. Jeg har ikke hørt nogen sige, at de har en anden holdning til den sag.

Det afgørende her og nu er, at arbejdsministeren har tilkendegivet i udvalget, at han vil foretage en nærmere undersøgelse og vende tilbage inden den 1. marts 1993. Og så kan vi tage den debat op, som hr. Ole Vagn Christensen nu har berørt et par gange; derom er der ingen uenighed. Vi har forskellige holdninger med hensyn til at lægge skat på beskæftigelse, men det må vi også have afklaret. Der er i hvert fald ikke tvivl om Venstres tilslutning til lov-

forslaget, men vi har vore holdninger, og dem vil vi også møde frem med, når vi skal diskutere sagen fremover.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Naturligvis skal lønmodtagerne have de penge, som de har en lovhjemlet ret til at få, og det må vi naturligvis medvirke til. Men jeg er nødt til at minde om, at en af årsagerne til, at vi får problemer med hele denne ordning, er, at ordningen har en grundlæggende fejl.

Ordningen har et principielt rigtigt sigte, nemlig at arbejdsgiverne skal presses til at lave så fornuftig en arbejdstilrettelæggelse som muligt, så man kan beskæftige den arbejdskraft, som man nu engang har. Men den grundlæggende fejl er, at man aldrig har villet erkende, at i praksis er der forskel på arbejdsgivernes muligheder for at lave denne arbejdstilrettelæggelse, fordi de forskellige brancher arbejder under vidt forskellige grundvilkår, som man ikke har nogen indflydelse på. I visse tilfælde er det vejrlyget, i andre tilfælde svigtende mulighed for at få tilført de friske råstoffer, som skal bruges i fabrikationen, og så længe man ikke vil tage fat på dette grundproblem, bliver der bøvl med ordningen.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg er enig med hr. Glønborg i, at der er nogle grundlæggende problemer, vi ikke har taget fat på. Han nævnte et par af dem, hvor jeg også synes der kan være noget om snakken.

Jeg vil nævne et andet, nemlig at vi må lave nogle ordninger, der er så rene og klare som overhovedet muligt. Hvis Folketingets flertal er blevet enigt om, at arbejdsgiverne skal betale første og anden ledighedsdag, jamen så skal de naturligvis betale første og anden ledighedsdag. Så kan der nogle steder være de problemer, som hr. Glønborg berørte, nemlig at der er visse brancher, hvor vi ved at man har kæmpeproblemer, og så må vi selvfølgelig se på det.

Men det væsentlige i sagen er jo, som hr. Ole Vagn Christensen også var inde på, at masser af lønmodtagere simpelt hen ikke får betaling for hverken første eller anden ledighedsdag. Som tilstandene er på arbejdsmarkedet i øje-

[Lilli Gyldenkilde]

blikket, er der virkelig mange, der er nervøse for at miste deres arbejde og for ikke at kunne komme i arbejde igen, hvis de stiller for store krav til arbejdsgiverne, og derfor tør de dårligt nok kræve betaling for første og anden ledighedsdag.

Den eneste måde, vi kan komme uden om problemet på, er efter min mening ved at lave en ren ordning, hvor man siger: Der skal ikke være noget direkte mellemværende mellem arbejdsgiver og lønmodtager, man skal have sine dagpenge fra a-kassen, som man plejer, og så må arbejdsgiverne indbetale beløbet for de 2 dage til a-kasserne. Det er den eneste anstændige måde, vi kan gøre det på, hvis vi vil rette op på nogle af de grundlæggende fejl.

Og så må vi se på sagen igen i 1994, for nu bliver lovforslaget jo vedtaget, uanset hvor meget larm jeg laver – det ved jeg jo godt – men vi agter altså stadig at stemme imod det.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Jeg synes, denne debat mest af alt bærer præg af, at der er nogle, der har en forfærdelig dårlig samvittighed, og det kan være både Socialdemokratiet og regeringen, fordi de ikke har fået det rigtige forslag op at stå.

Jeg husker, at vi for et års tid siden behandlede en lov, som faktisk er identisk med den lov, vi behandler her, og i realiteten er der jo kun tale om, vi i dag skal forlænge den midlertidige lov, vi lavede for et års tid siden. Dengang forstod jeg, at nu fik man en arbejdsperiode, og så ville man fremsætte det helt rigtige lovforslag her i Folketinget. Men så kommer man kun med et forslag til at forlænge denne pjatordning.

Essensen i denne sag er, at der er ingen, der kan lide den forsikringsordning, der lægges op til. Og hvis det er tilfældet, at hverken arbejdsgiverne eller Socialdemokratiet eller regeringen eller nogen anden kan lide en sådan forsikringsordning, så erkend det dog og lav et lovforslag, der kan løse dette problem én gang for alle!

Og jeg kan kun sige om Venstres optræden i dag, at den overrasker mig overhovedet ikke, for vi ser tit, at partiet Venstre kører sit eget sololøb, både i regeringen og i Folketinget. Jeg ved ikke, om det er af populistiske grunde – det er det måske, men det må partiet jo selv

finde ud af, jeg har i hvert fald den opfattelse, at det er derfor, man gør det. Men jeg vil henstille til regeringen om at tage sig sammen og lave et ordentligt lovforslag, så vi ikke skal høre mere om de problemer. De skal løses, det er vi også enige i, det gælder bare om at finde den rigtige måde at løse dem på. Så læg dog op til noget, som man kan blive enig om, i stedet for alt det pjat med nye love, der simpelt hen bare forlænger de eksisterende regler!

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Nu er det jo ingen pjatordning, når 87 pct. af de lønmodtagere, som skulle have g-dage, ikke får dem. Og for os er det væsentligt at få gjort klart, som det også fremgår af aftalen, at det drejer sig om at fastslå denne retssikkerhed.

Fru Lilli Gyldenkilde sagde nej til at lave en bureaukratisk ordning. Vi er heller ikke vilde med at lave noget, der er for bureaukratisk, men det, der skal laves, skal laves på et reelt grundlag. Og vi mener ikke, vi har det reelle grundlag lige nu, og derfor har vi bedt om den ærlige lønseddell, og som det også fremgår af forslaget, er det jo faktisk netop det, der gør, at vi kan forlænge overgangsordningen.

Det er helt rigtigt, som det blev sagt af hr. Poul Nødgaard, at ifølge aftalen skulle forslagene være klar inden den 1. januar 1993, og det var vi også enige om, da vi behandlede sagen sidste gang. Men jeg må sige, at da vi så de undersøgelser, der var blevet foretaget, var jeg ikke i stand til – og jeg tror heller ikke, at nogen andre var i stand til det – at sige: Hvor er de 87 pct. manglende g-dage blevet af?

Derfor mener jeg helt klart, at det, vi har behov for nu, er at sige tingene så klart, som vi har gjort i tillægsbetænkningen. Jeg håber også, at fru Lilli Gyldenkilde vil stemme for dette betænkningssbidrag, for så er vi mange flere til at markere, at vi ønsker at fastholde arbejdsministeren i bestræbelserne på at skabe den sikring for fremtiden.

Jeg vil også godt sige, at Venstres opførsel undrer mig overhovedet ikke, for jeg har oplevet mange gange, at Venstre har prøvet at komme i opposition til sin egen regering. Men jeg vil godt understrege, at vi forhandlede ikke med Venstre, vi forhandlede med regeringen om løsningen af problemerne, og det er også den måde, det skal klares på, mener jeg.

[Ole Vagn Christensen]

Jeg er i øvrigt også enig i, at vi har behov for, at der skal gøres noget mere for at skabe tryghed for lønmodtagerne. Det lå også i fru Lilli Gyldenkildes spørgsmål, så her er vi altså også enige.

Formanden:

Så tog hr. Ole Vagn Christensen den halve tid af den næste korte bemærkning – nej, ikke fru Lilli Gyldenkildes, men hvis hr. Ole Vagn Christensen selv kommer igen.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal ikke bruge 2 minutter, men blot sige, at SF agter at stemme imod dette lovfor-slag. Men det betyder ikke, at vi ikke er tilhæn-gere af, at man foretager den undersøgelse, og vi vil være med i arbejdet for at finde frem til en bedre ordning, naturligvis vil vi det. Men vi synes, at det resultat, der foreligger her, er util-fredsstillende, og så stemmer vi i sagens natur imod det.

Men vi glæder os da, til den undersøgelse kommer. Jeg har bare lidt – jeg vil ikke sige mistro, det er for stærkt et ord – men jeg har ikke rigtig tiltro til, hvis man må sige det så-dan, at man i løbet af 3 måneder kan nå at lave det, man ikke har kunnet lave færdigt på 2½ år. Men lad os se på det, når vi kommer så langt.

Formanden:

Hr. Glønborg for en kort bemærkning, og derefter bliver det arbejdsministeren.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jeg havde lyst til at sige det samme som fru Lilli Gyldenkilde, nemlig at en ordning som den, vi har her, burde man egentlig stemme imod. Men jeg sagde ved førstebehandlingen, at Kristeligt Folkeparti trods alt gerne ville være med til at få tingene til at glide, og derfor affandt vi os med forlængelsen af ordningen.

Men 17. maj-forliget var dårligt. Det var no-get, som Socialdemokratiet og regeringen og af en eller anden mærkelig grund også Det Radi-kale Venstre lavede. Nu går vi med til, at det kan få lov til at overleve endnu en gang, men så heller ikke mere. Vi vil altså ikke være med til at køre videre med en så elendig ordning, så

nu må de ansvarlige kunne finde ud af at gå ind i et stykke positivt arbejde, så vi får løst de problemer. Det er viljen, der hidtil har mang-let.

Formanden:

Så har hr. Ole Vagn Christensen ønsket sin ultrakorte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg forstod ikke det, hr. Glønborg sagde her til sidst, for jeg har faktisk forstået under hele behandlingen af sagen, at hr. Glønborg lige-som vi er interesseret i at få skabt retssikkerhed på området og lave en retfærdig ordning, så man sikrer trygheden på arbejdspladserne bedst muligt, altså også sikrer beskæftigelsen bedst muligt. Og derfor forstod jeg overhove-det ikke det sidste indlæg.

Jeg kan heller ikke forstå, at man taler om et dårligt forlig. Jeg mener, det er et af de bedste forlig, der er lavet, et af dem, der har skabt de bedste muligheder for den størst mulige ro om de nyskabelser, som man tog op efter 17. maj-forliget. Jeg indrømmer, at vi har en lille pa-rentes, men jeg går ud fra, at når arbejdsmini-steren har skrevet det i tillægsbetænkningen, skyldes det, at arbejdsministeren er klar over, at han vil være i stand til at fremlægge disse ting. Ellers går jeg ud fra, at arbejdsministeren havde sagt fra.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Allerførst et svar til hr. Poul Nødgaard, som antydede, at regeringen ikke skulle have god samvittighed i denne sag. Det må jeg kraftigt bestride. Selv om jeg godt kender det teologi-ske begreb, der hedder arvesynden, vil jeg brue den formulering, at i denne sag er regerin-gens og min samvittighed så ren som et nyfødt barns.

Hr. Ole Vagn Christensen gengav den ind-gående aftale med sine egne ord her fra talerstolen. Nogle af disse udtalelser kunne måske misforstås, og derfor vil jeg godt præcisere helt nøjagtigt, hvad aftalen går ud på, ved at citere de sidste to afsnit af bemærkningerne til lov-forslaget:

»Da det endnu ikke er endeligt afklaret, om der etableres en forsikrings-/fondsordning, fo-

[Arbejdsministeren]

reslås der en yderligere forlængelse af overgangsordningen indtil udgangen af 1994. Herefter ophører overgangsordningen.

Hvis det i perioden bliver besluttet at etablere en forsikrings-/fondsordning, vil der blive fremsat lovforslag om afkortning af overgangsperioden, således at overgangsordningen ophører med virkning fra det tidspunkt, hvor forsikrings-/fondsordningen træder i kraft.«

Og med hensyn til de tilsagn, der er givet i forbindelse med problemet om lønmodtagernes retssikkerhed, fremgår dette klart af det sidste afsnit i tillægsbetænkningen, som blev udarbejdet efter en diskussion i udvalget om lønmodtagernes retssikkerhed eller mangel på samme:

»På denne baggrund vil arbejdsministeren tage initiativ til at undersøge, om der er tale om et reelt, fortsat problem, og inden den 1. marts 1993 oplyse Arbejdsmarkedsudvalget om undersøgelsens resultat og hvilke initiativer, arbejdsministeren om nødvendigt agter at tage med henblik på at sikre de ansattes retssikkerhed på forsvarlig vis.«

Hermed skulle al uklarhed være omskabt til klarhed.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 121 stemmer (S, KF, V, CD, RV, KRF og Hans Erenbjerg (UP)) mod 19 (SF og FP); 1 stemte (ved en fejlfstemning) hverken for eller imod.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

18) Tredje behandling af lovforslag nr. L 137:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Medlemsbidrag).

Af arbejdsministeren (Kirkegaard).

(Fremsat 2/12 92. Første behandling 7/12 92. Betænkning 11/12 92. Anden behandling 15/12 92).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 123 stemmer (S, KF, V, CD, RV, KRF og Hans Erenbjerg (UP)) mod 19 (SF og FP).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Tredje behandling af lovforslag nr. L 138:

Forslag til lov om ændring af lov om ferie. (Anvendelse af renteafløst af FerieKonto til uddannelsesformål).

Af arbejdsministeren (Kirkegaard).

(Fremsat 2/12 92. Første behandling 7/12 92. Betænkning 11/12 92. Anden behandling 15/12 92. Tillægsbetænkning 15/12 92).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 124 stemmer (S, KF, V, CD, RV, KRF og Hans Erenbjerg (UP)) mod 19 (SF og FP).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

20) Tredje behandling af lovforslag nr. L 139:

Forslag til lov om ændring af lov om en ar-